

????????????????

NSMONNUM

eftir álopið hevði hon fingið kreppuhjálp, sum annars hjálpti rættiliga væl tá.

– Men tað, sum ørkymlaði meg rættiliga nógv hesa tíðina, var, sum at øll

tíðina hevur sagt við meg. Eg var bara óheppin, og tað kundi tað sama verið onkur annar enn eg sjálv, sum bleiv álopin á henda hátt, sigur Olga Arnfinnsdóttir.

Tá hon hugsar aftur á hendingina, sigur hon seg vera erna av sær sjálvari.

– Onkursvegna eri eg errin av, at eg kláraði rættiliga væl at verja meg sjálva ímóti tveimum monnum. Eisini eri eg eg errin av, at eg nú nakað aftan á hendingina eri komin hampiliga væl fyri meg og havi fingið ein gerandisdag aftur. Onkursvegna hevur upplivingin gjørt meg sterkari, sigur Olga Arnfinnsdóttir, sum fyri tað mesta kennir seg tryggja, tá hon gongur úti nú.

– Eg hugsar ikki so nógv um alt hatta. Og hvørja ferð eg fari við pengum yvir í bankan, havi eg ein av vaktunum í SMS við mær, so nú eri eg ikki bangin fyri hasum túrinum, sigur Olga Arnfinnsdóttir og leggur afturat:

– Gangi eg úti einsamøll, og tað er myrkt, kunnu tankarnir hendingaferð leita aftur til hatta kvøldið, men als ikki í sama mun sum beint eftir hendingina. Eg havi tað gott, men eg stongi framvegis hurðina har heima, og tað fari eg nokk at gera leingi afturat, sigur Olga Arnfinnsdóttir.

rannva@sosialurin.fo

óvanliga eym í andlitinum og at eg hevði fingið okkurt á annan albogan, tá eg datt av slagnum, sigur Olga Arnfinnsdóttir.

Næstu dagarnar var hon eisini til arbeiðis og royndi at hava ein vanligan gerandisdag, men tað var ikki heilt lætt.

– Fjølmiðlarnir gjørdu nokkso nógv burtur úr hendingini, og tað tóktist mær, sum at øll snakkaðu um tað. Eg minnst serliga væl a einu ferðina, eg fór oman í kioskina í Miklagarði. Á torginum í SMS prátaðu fólk um hesa stakkals gentu, sum var álopin, og tað sama prátið hoyrði eg, meðan eg stóð í røðini

til kioskina. Tað var undarligt, tí bráðliga var hetta ikki bara onkur tilvildarligur persónur, sum var álopin, og fólk snakkaðu um. Nú var tað knappliga eg sjálv. Tað var als ikki ein góð kensla, sigur Olga Arnfinnsdóttir.

Tá Olga Arnfinnsdóttir eina viku aftan á hendingina skal til arbeiðis ein mánamorgun, kemur ótti bráðliga á hana, og hon klárar ikki at fara til arbeiðis.

– Eg veit ikki, um tann veruliga reaktiónin kom tá, ella hvat tað var, men eg kendi meg ótrygga og var eitt sindur bangin. Eg sá meg ikki føra fyri at gera mítt arbeiðið, og ringdi tí til leiðaran og segði,

at eg ikki kom til arbeiðis, greiðir Olga Arnfinnsdóttir frá.

Avtala varð gjørd um, at Olga Arnfinnsdóttir skuldi vera heima í ein mánað og koma fyri seg. Teir fyrstu dagarnir vóru strævnir.

– Eg hevði tað undarligt. Eg kundi standa undir brúsum og bráðliga fara at gráta, uttan at eg visti hví. Fór at hugsa um, at eg hevði sparkað tann eina mannin undir álopinum, og hvat nú um hann hevði havt knív uppi á sær, hvat annað høvdu teir kunna gjørt og so framvegis. Teir tankarnir fyltu nógv, sigur Olga Arnfinnsdóttir og vísir samstundis á, at tveir dagar

onnur rundan um meg vistu alt møgult um hetta málið. Upplýsingar sum eg sjálv einki kendi til. Tað, sum eg visti, var tað, sum tíðindaportalarnir skrivaðu, sigur Olga Arnfinnsdóttir.

Errin av sær sjálvari

Tað eru skjótt tveir mánaðir gingnir, síðani Olga Arnfinnsdóttir hevði óhugnaligu upplivingina, meðan hon var til arbeiðis. Hon er farin til arbeiðis aftur og sigur seg fáa tað betri dag fyri dag.

– Eg royni at hugsa, at hetta er ein heilt óvanlig hending, og tað er eisini tað, sum politiið alla